

JOCS FLORALS ESCOLARS

2022

LES CORTS
L'EIXAMPLE
CIUTAT VELLA
SANTS-MONTIÚC
SARRIÀ-SANTGERVASI
HORTA-GUINARDÓ
SANT ANDREU
SANT MARTÍ
NOU BARRIS
GRÀCIA

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

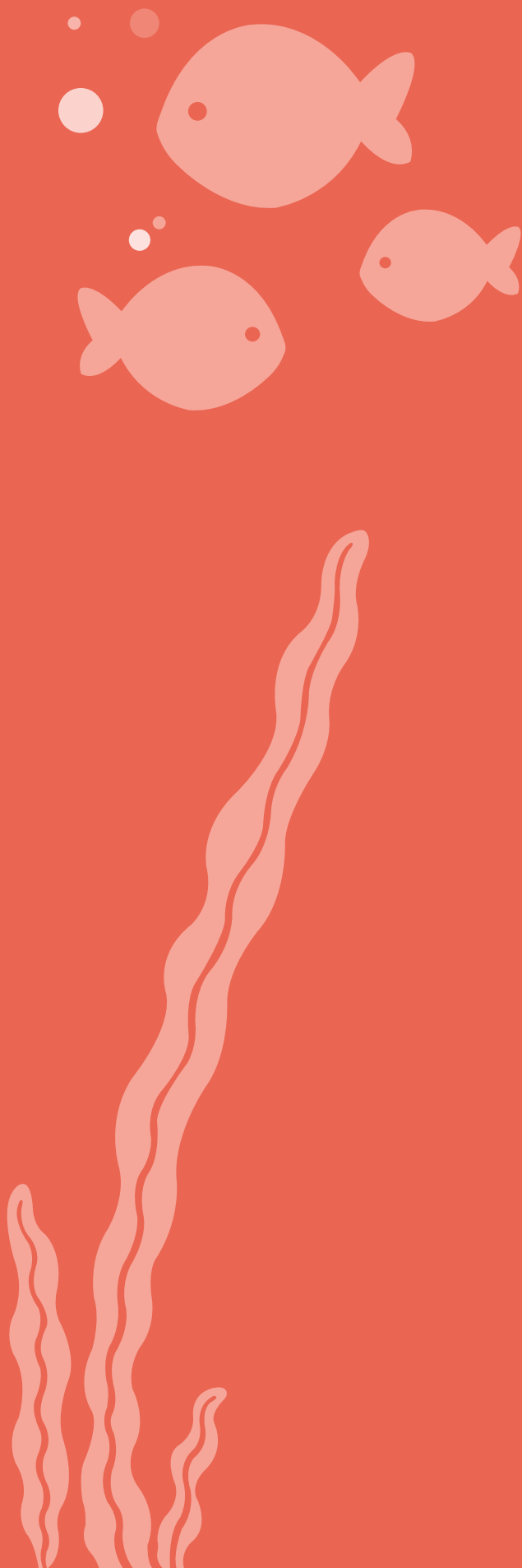

Foto portada:
Cartell guanyador dels Jocs Florals Escolars 2022
de Núria Gallostra, alumna de l'Escola Massana.

PRÒLEG

Enguany se celebra, després de dos anys de COVID-19, la 31a edició dels Jocs Florals Escolars de la ciutat de Barcelona amb total normalitat. Ens fa una il·lusió especial que els processos creatius d'escriptura tornin a les aules dels centres educatius des d'infantil fins a secundària.

Tenim el propòsit que els infants i els joves, la futura ciutadania barcelonina, de diverses llengües, identitats i sensibilitats, s'engresquin a escriure, llegir, escoltar i observar per comprendre la transformació constant dels seus camins vitals. Als orígens de tot, a les beceroles, queda lluny aquell jove poeta de vint anys, Jacint Verdaguer, que el 1965 va entrar vestit de pagès català mudat al Saló de Cent a recollir el premi especial i l'accèssit a l'Englantina per les seves poesies.

Ara, en ple segle XXI, aspirem que tothom es deleixi per explicar o inventar històries, seves o d'altri, en tots els formats possibles. Perquè Barcelona té una tradició literària d'autors en llengües i mirades diferents des dels inicis dels temps. Entre tots i totes hem de construir la Barcelona literària que s'inspira en el seu patrimoni, el cinema, la natura, les noves tecnologies, la cultura... La Barcelona que ha demostrat que és capaç de conciliar la tradició i les innovacions més radicals dels seus protagonistes, que parlen més de 300 llengües familiars o d'origen i que escriuen i es reconeixen en la llengua dels Jocs Florals, el català.

Volem agrair a totes les persones docents, les direccions, els Serveis Educatius i l'alumnat que hagin fet possible la celebració d'aquests Jocs Florals.

I volem fer una menció especial a les persones que han estat membres del jurat dels Jocs Florals Escolars d'aquest curs 2021-2022: Montserrat Gabarró, Marta Faus, Mariona Escobar, Hernán Curioni, Martí Contijoch, Gerard Segura, Gemma Martret, Laura López, Lola Casas i Anna Pantinat, que han sabut destacar la qualitat i la varietat dels textos, la creativitat, l'originalitat i la capacitat d'escriure de manera col·laborativa.

Tenim a l'horitzó la consolidació de propostes literàries a Barcelona com l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i els festivals Barcelona Poesia i 42 de gèneres fantàstics, i moltes altres propostes culturals que fan bullir la ciutat.

Escola Sant Martí

Pseudònim: Mon Amour

Autoria: la classe de París de 2n B de primària

La festa d'en Luki

La Clàudia era alegre, simpàtica, xerraire, enginyosa, divertida... Podríem fer una llista interminable d'adjectius bonics.

Amb la seva família li encantava fer mil activitats, però la seva preferida era que arribés divendres a la nit per complir les tres P: pijama, pizza i pel·li.

La pizza la feia amb el pare. Sempre li acabava embrutant el nas amb farina i la Clàudia es petava de riure i acabava per terra rient. Després, mentre el forn s'escalfava, paraven la taula petita i de seguida arribava la mare de la feina. Tots tres es posaven el pijama i anaven junts al sofà amb una manteta a mirar la pel·lícula i gaudir d'aquella pizza de pernil i formatges que tant li agradava. Però, encara no havia arribat el moment especial, que era tombar-se a sobre de la mare i que li gratés fluixet l'esquena amb les ungles mentre miraven la pel·lícula. A poc a poc s'anava adormint i al final l'havien de portar al llit en braços.

A l'escola era una nena molt especial. Anava a 2n de primària, a la classe de París. Tenia molts amics i amigues. Era supertreballadora. A tots els companys i companyes els agradava la lletra tan bonica que tenia. També feia dibuixos increïbles. Sempre tenia una cua de nens i nenes esperant un dibuix seu. Al pati era molt trapella, tenia idees de bombera... Ah!, i era una experta fent trenes. Sempre estava contenta a l'escola, allà era molt feliç. Però de sobte, i durant un llarg temps, la Clàudia va deixar de somriure, de jugar, de dibuixar, de fer brometes, de ser trapella... Els seus amics i amigues li preguntaven:

—Què tens, Clàudia? Què et passa? Fa dies que et trobem diferent! —No ho sé... Tinc una cosa per dins que em fa estar trista.

—Va, vinga! Segur que no és res, ja et passarà, vine a jugar...

I no hi van donar importància, però la Clàudia cada vegada estava més trista.

A casa ja feia temps que se sentia igual. La seva família intentava animar-la fent activitats que li agradaven, però no servien de res perquè no les volia fer. I ja no sabien què més fer.

Una nit, sopant, a la Clàudia li va caure a dins la sopa una polsera que era molt especial per a ella perquè duia el nom del seu hámster, en Luki. Just en aquell moment, unes papallones que tenia a la panxa li van començar a pujar cap als ulls i va començar a plorar. Llavors va saber què li passava. Els seus pares es van espantar molt i li van preguntar:

—Bonica, estàs bé? T'has fet mal? Et preocupa alguna cosa? Si és per la polsera, perquè s'ha embrutat, la llençarem i en farem una de nova. No passa res, tot té solució...

La Clàudia, al sentir la paraula llençar, es va convertir en un monstre ferotge i va cridar a la mare ben fort com mai ho havia fet...

—Llençar! Llençar! No vull sentir aquesta paraula! Al Luki també el vau llençar. Jo no volia, però vosaltres em vau dir que era el millor, llençar-lo a les escombraries. No s'ho mereixia i no me'n vaig acomiadar. No era el lloc que volia per a ell!

—Oh, petita, és això el que et fa estar tan trista? Per què no ho vas dir? Com ja t'he dit abans, tot té solució. Què et sembla si li fem una festa, al Luki?

—Em sembla fantàstic, fa molt de temps que ho desitjava! Vull fer-li una festa màgica per dir-li adeu d'una manera bonica. Vull anar, quan es faci de nit, a la platja. Jo portaré un globus d'heli i amb un retolador hi escriuré el seu nom i un desig. Tu portaràs aquell pot de bombolles de sabó que em va regalar l'àvia i el pare portarà la lot de les meves colònies perquè brillin molt les bombolles quan deixi anar en Luki...

—Clàudia, és una manera superbonica d'acomiar-te'n. El pare i jo desitgem de tot cor que, quan voli en Luki, torni la Clàudia feliç d'abans.

FI

Escola Poeta Foix

Pseudònim: Els dracs divertits

Autoria: grup de 1r de primària

Frases boges

He vist una gallina jugant amb una nina.
Fico una goma dins d'una poma.
He vist una galeta dins d'una maleta.
No trobo el gelat! Se l'ha emportat el meu gat.
Bruixa, bruixa! T'agrada la maduixa?
He vist una foto pujada en una moto.
A la gata li queda gran la bata.
La maleta aixafa la galeta.
Mireu el bomber que apaga foc del carter.
On és l'anell? Se'l deu haver emportat el camell.
Menjo sopa a la copa.
El dofí dorm al coixí.
L'aranya puja a la muntanya.
Dins de la maleta es guarda la raqueta.
Mireu quina boca es menja una coca.
El pirata ha perdut la sabata.
Hi ha un pop enganxat a un llop.
Al papa li agrada la truita i a la mama la fruita.
La bruixa fa un pastís de maduixa.
El pingüí toca el violí.
M'ha entrat una gota dins de la bota.
Hi ha un llop amic d'un pop.
No trobo la meva col. Se l'ha menjat el cargol?
El mico es menja un quico.
La bruixa té un nas de maduixa.

Escola Dolors Monserdà - Santapau

Pseudònim: Coralls i Narvals

Autoria: classe Coralls i classe Narvals

Carta al refugiat

Barcelona, 19 d'abril de 2022

Hola, Peter, Miguel, Lola, Fàtima, Naima, Rajú, Xao Lun, Tejitu, Mulu, Emawayish, Augusto, Gina, Tessa, Iao, Paula, Pablo, Nàdia, Ània, Nasha, Annie, Merche, Liziki, Lupe, Apacanna, Caroline, Jacoppo, Mohammed, Coral, Timetí..., i tots els nens i nenes que veniu a viure a Barcelona.

Avui, quan m'he despertat, he anat de seguida a menjar la mona per esmorzar. Ah!, per cert, la mona és un pastís tradicional que regala el padrí al seu fillol/a el Dilluns de Pasqua. El pare ja m'ho tenia tot preparat: el tall de pastís i un tros gros de xocolata de la figureta del conill. Mentre anava esmorzant, m'he imaginat que tu estaves fent el mateix amb la família.

Imaginem que estem esmorzant tu i jo junts o juntes, aquí a Barcelona, i tenim uns dies per fer el que vulguem.

Començarem per anar a visitar un parc màgic, on hi ha dracs que et donen la benvinguda; és el Park Güell. El Camp Nou serà un altre lloc que visitarem, i veurem on juga el nostre equip de futbol, el Barça. També anirem a la Sagrada Família, que té uns pinacles que toquen el cel. Una nit sortirem a veure la font màgica de Montjuïc, on l'aigua balla al so de la música. Sobre la marxa, anirem coneixent altres llocs. Una cosa que no podem deixar de fer és visitar l'àvia. És una gran cuinera. Segur que ens prepararà pa amb tomàquet amb pernil, una bona truita de patates, un bon plat de caldo i, per postres, crema cremada. Te'n lleparàs els dits!!!

D'aquí quatre dies comprarem un llibre i una rosa perquè celebrarem Sant Jordi. És el dia de la cultura i l'amor. Quins tipus de llibres t'agraden? Còmics com Astèrix, Tintín?, manga?... Potser t'agraden més les novel·les o potser els llibres d'enigmes, de por, de misteri, d'aventures, de màgia, de viatges...?

Serà divertit anar a comprar un llibre a una llibreria molt especial. Els personatges surten dels llibres, volen entre les estanteries i es fan amics teus. Veuràs que aquí parlem en català. És la nostra llengua, no et preocupis que l'aprendràs molt ràpid.

Mentre assaboreixo el tros de conill de xocolata, imagino que és el 4 de maig, el dia que marxem de colònies a la Fosca. M'he aixecat amb moltes ganes de veure't. A l'autocar seurem junts o juntes, et presentaré les amigues i els amics de la classe. Són molt divertides i divertits i amables. Quan arribem a la casa de colònies començarà una aventura màgica de banyador, xanqueta i tovallola. El menjar serà boníssim i els monitors i les monitores al·lucinants. Nosaltres amb les mestres ens ho passarem molt bé. A la platja jugarem a fer castells de sorra; o no, potser ens banyarem amb els peixos i trobarem petxines, crancs, pedres, una ampolla amb missatge, una pirata o una sirena. Després, activitats aquàtiques i, quan acabem, a la dutxa per treure'ns la sorra i la sal. Ens posarem elegants, nets i polits i... a sopar!! Abans d'anar a dormir, jocs de nit, discoteca, històries màgiques o de por...

Tornarem a l'escola supersupercontents, emocionats i moooooooooo!!!!ttttt cansaaaaatssssssss... Quan ens preguntin com ens ho hem passat, contestarem: «PERFECTE, GENIAL, PIPA!».

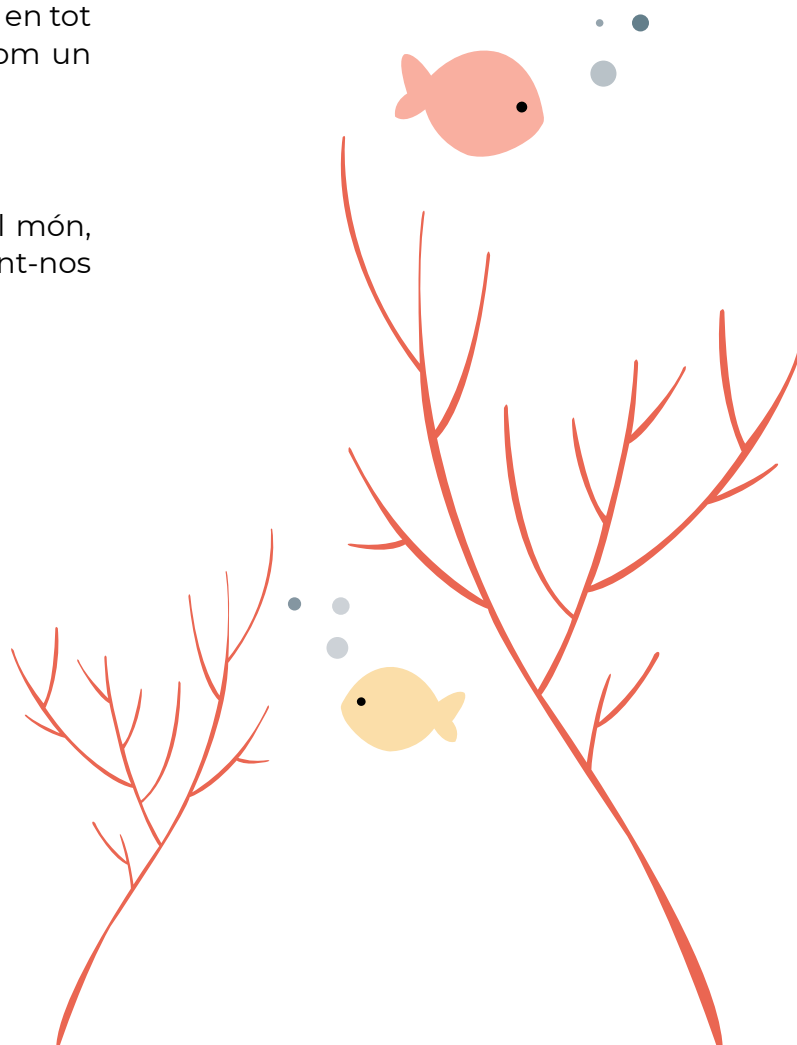
Per cert, la nostra escola la veuràs superxula. Quan hi entrem, trobarem un bosc encantat, on van apareixent diferents animals: gamarussos, eriçons, guineus, porc senglars, esquirols, gavines, cotorres..., i també hi construïm cabanes. Tenim uns patis força grans on juguem a futbol, pitxi, bàsquet, hoquei, correuita, pica paret... Les classes són boniques, lluminoses i amb unes grans finestres des d'on veiem el mar. Quan entris a la nostra classe, hi trobaràs les cadires que tenim perquè puguis seure i compartir el dia a dia amb nosaltres.

M'he empassat l'últim tros del pastís i del conill de xocolata i he acabat de pensar en tot el que podríem fer junts i juntes. És com un gran somni.

Que ràpid m'ha passat el temps!!!!!!

Segur que, algun dia, en algun lloc del món, ens retrobarem i continuarem explicant-nos moltes coses i vivint moltes aventures.

Una abraçada molt forta,

Escola Cavall Bernat

Pseudònim: Els haigins

Autoria: grup de 4t de primària

Haikus: pati de l'escola

I

L'arbre somia
que un ocell s'hi posa
i dolç l'abraça.

II

Les flors mullades
camins de plata dibuixen,
l'estiu s'apropa.

III

Fruits vermells destaquen
al llit de fulles verdes.
els ocells canten.

IV

Al nostre pati,
un antic camí s'obre
pas entre fulles.

V

Les fulles ballen
mentre l'aire és més fort,
la pluja s'apropa.

VI

El vent fort ve i
convida les petites flors
a la seva dansa.

VII

Les flors amb les fulles
es desperten contentes
i observen el matí.

VIII

Les fulles verdes
amaguen amb zel les branques
de la suau pluja.

IX

L'heura escala
gràcilment el sostre.
L'ombra és fresca.

X

Les fulles riuen
contentes i atrevides.
Camins de sorra.

XI

Les tranquil·les flors
estan descansant al sol.
Es belluguen poc.

XII

Branques creuades,
fulles i flors darrere
espines punxants.

XIII

L'arbre espera
que un ocellet dormi
tranquil a casa.

XIV

Les flors blanques
es relaxen dalt l'arbre.
El gegant brilla.

XV

L'estiu s'apropa,
dolç fruit apareix dalt.
Nens jugant lliures.

Escola del Mar

Pseudònim: Temari

Autoria: classe Garbí de 6è de primària

Vaga

Un altre cop m'han dit que he de fer un conte o una poesia... Arriben els Jocs Florals!

Porto tot el matí de diumenge davant la pantalla de l'ordinador i no he escrit res. Quin pal!, no sé què podria fer... Un poema? Massa difícil. Un conte sobre el centenari? Segur que tothom ho farà, i ja sé que hi ha gent que se li acudeixen més coses i que escriuen molt millor que jo. I no guanyaré mai, per molt que ho intenti i m'hi esforci moltíssim.

Doncs aquest any faré vaga, perquè els concursos no són obligatoris. La gent es presenta als concursos de coses en què tenen traça, i tu pots escollir si el fas o no. Tinc dislèxia i em costa mooolt escriure. Crec que per això, i perquè m'han obligat moltes vegades a fer-ho, no m'agrada. Per si no n'hi hagués prou, sé que no guanyaré i això encara em desmotiva més.

Així doncs, aquest any no ho faré i ningú no em farà canviar d'opinió. VAGA!

Mira, saps què faré? Un PowerPoint, i si algú em pregunta per què faig vaga, l'hi ensenyaré. (El PowerPoint va de per què no faig l'escrit, de què és la dislèxia i de com em fa sentir.)

PIPIPI, PIPPIPI, PIPPIPI! L'alarma? No, ja és dilluns! Bé, anem a l'escola, m'hi jugo el que sigui que em preguntaran per què no he fet el conte o poesia.

Només entrar a classe la tutora va preguntar qui havia fet l'escrit dels Jocs Florals. Tota la classe va aixecar la mà menys jo. La professora em va preguntar quan el començaria i jo li vaig dir que havia pensat fer vaga i que no faria aquell rotllo d'escrit.

Ui, si haguéssiu vist com es va posar la tutora...! Em va deixar sense pati perquè fes el poema o la història durant aquella estona. I el vaig fer? No! Vaig començar a fer el PowerPoint que tenia planejat. Quan va acabar el pati, van tornar a entrar i em va preguntar si ja l'havia acabat. Li vaig contestar que em quedava molt poc, i em va dir que demà em tornava a quedar sense pati fins que l'acabés.

Així que l'endemà a l'hora de pati vaig acabar el PowerPoint, i després li vaig dir a la mestra que volia ensenyar a la classe un PowerPoint que havia fet i em va dir que sí, que teníem una estona lliure.

En el PowerPoint vaig explicar en què consisteix la dislèxia: és un trastorn que fa que et costi molt aprendre a llegir i a escriure. Segons els neurocientífics, quan t'obliguen a fer alguna cosa per a la qual no estàs preparada o preparat, això fa que et deixi d'agradar i que encara sigui una tasca més avorrida i difícil, ja que no tens cap motivació. Una de les diapositives parla de la logopeda, que és la persona que treballa amb mi per ajudar-me a entendre millor com escriure i llegir.

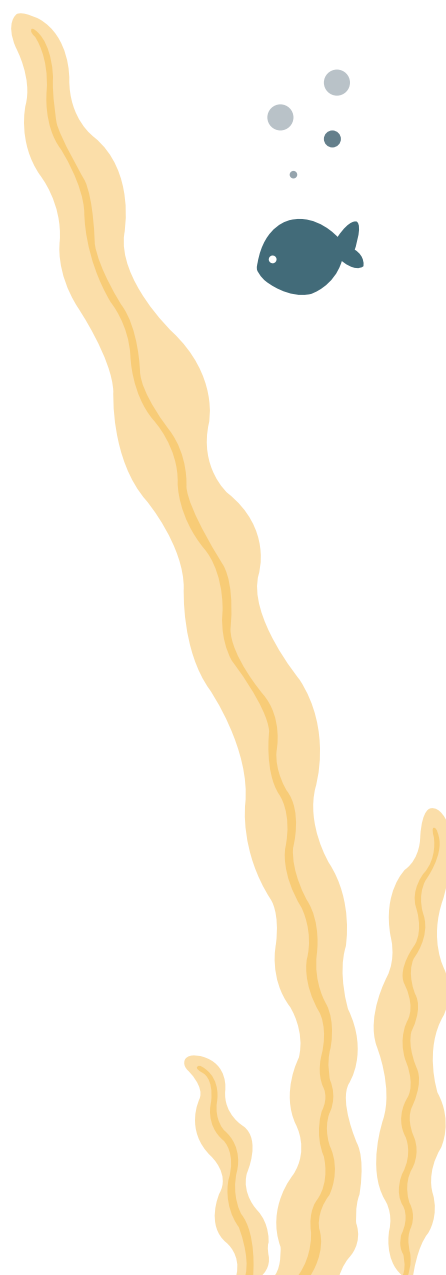
Quan et fas gran com jo, aprens a llegir, però continua costant-te molt escriure i expressar-te d'aquesta forma. A vegades noto que les paraules es posen unes abans que les altres, seguint un ordre estrany i no hi puc fer res. I si a sobre t'obliguen a fer un concurs des de primer de primària..., pitjor! És com si obliguéssim totes les mestres a fer un espagat a veure qui guanya, obligatori! I per això he decidit fer vaga i no fer l'escrit, perquè vull que sàpiguen els meus motius i que es posin al meu lloc. FI DEL POWERPOINT.

La cara de la mestra era d'estar molt pensativa. Es devia estar imaginant fent un espagat... Finalment, va dir que ara entenia la meva posició i que ho havia de parlar amb el claustre i que ja em diria alguna cosa. Aleshores els meus companys van començar a aplaudir.

Durant aquell dia, vaig escoltar diferents opinions dels meus companys i companyes: uns em deien que quina barra tenia per no haver fet l'escrit, algun altre que ara entenia perquè llegia i escrivia tan lent, i algun em va dir que a ell li passava el mateix.

Uns dies després, a primera hora del matí, totes les tutores de l'escola van anunciar a les seves aules que a partir d'ara hi hauria unes noves normes als Jocs Florals: ja no seria obligatori participar-hi i, si hi participaves, ho podries fer de forma individual o per parelles o en grups. En aquell moment em vaig emocionar, una llagrimeta em va començar a caure per la galta. M'havien escoltat i m'havien entès. Estava tan emocionada que fins i tot vaig dir-li a un amic si volia ser la meva parella als Jocs Florals del nostre últim curs a l'escola, i en aquell moment em vaig imaginar per primera vegada que podríem guanyar! Ara sí que estava motivada, i se m'acudien moltes idees que de seguida vaig dir al Leo.

Quan va arribar el dia de Jocs Florals el Leo i jo vam guanyar un dels premis! Quina alegria! Fins i tot ens van felicitar pel tema escollit, ja que era molt original.

Escola Turó Blau

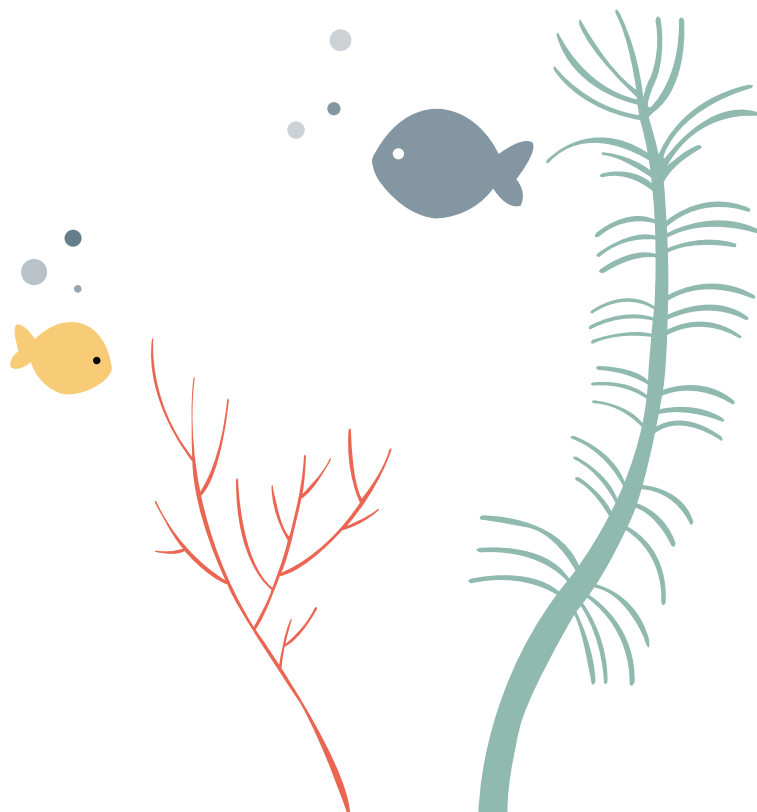
Pseudònim: Les Llunàtiques

Autoria: Lena Aguilar Wihelm, Júlia García-Romeral Martí, Alis Martin Espín de 5è de primària

El meu somni

«Vull ser astronauta
i vull anar a l'espai»,
aquest és un somni
que no perdré mai!
Vull tocar estrelles,
vull creuar horitzons,
descobrir noves galàxies,
i trepitjar nous mons.
Vull veure com els astres
brillen en la foscor.
Vull sentir que, en la distància,
no hi ha lloc per a les pors.
Veig un coet enlairar-se,
m'omple d'emoció,
i penso en silenci:
«tant de bo hi anés jo!»

Ara que soc aquí dalt
tot això és fascinant!
Veig el dia, veig la nit
tinc davant un món infinit!

CEE Sants Innocents

Pseudònim: *Els Gegants*

Autoria: Aula gegants 2n cicle de primària

Narració

Soc la Raquel, una noia de 24 anys i visc a Barcelona. Soc alta i forta. Tinc els ulls grans i de color lila, i els cabells rossos ondulats. El meu nas és petit i les celles finetes. Treballo de mestra en una escola i avui començo vacances.

Em fa molta il·lusió anar de vacances a Canet de Mar i posar la maleta al cotxe i marxar molt contenta i arribar el dia 1 a Canet.

Quan estava aparcant va notar un petit cop que li havia donat un cotxe que va xocar i van baixar del cotxe per demanar-se perdó.

Llavors parlen:

—Hola, em dic Daniel. Ho sento, perdona.

—Ei!, jo em dic Raquel. No passa res.

—Vius aquí?

—No, a Barcelona. He vingut de vacances.

—Et convido al castell perquè t'he donat un cop amb el cotxe.

La Raquel puja a casa a deixar les maletes.

La casa és gran amb escales i amb un dúplex i té un menjador molt gran amb família i germans, i sopen i esmorzen, un dormitori gran amb terrassa i una cuina molt gran amb escombra.

I té un estenedor per estendre la roba, i té un gos i un gat.

La Raquel sent un soroll al llit i s'espanta i truca la policia. La policia investiga i no troba res.

L'endemà van al castell. El castell és molt gran i hi ha molts gats del carrer. Al voltant del castell hi ha un bosc amb molts arbres.

La Raquel i el Daniel fan tota la visita i després van al bosc a fer un pícnic.

De sobte senten un soroll molt fort i apareix un gall. El gall és molt fort i té molts músculs, i tira coses perquè està enfadat. Tira papereres, motos i cotxes. S'espanten i s'escapen corrents.

Decideixen anar al Canet Rock per passar l'ensurt. És el dia 3 de juliol. El Canet Rock és un festival que es fa de nit i es fa de dia. Molts cantants i molta gent.

Quan la Suu està cantant «Tant de bo», la Raquel i el Daniel veuen el monstre i van a parlar amb ell. El monstre els diu que està enfadat perquè no podia entrar al Canet Rock.

La Raquel i el Daniel pensen que el poden vestir de persona. Van a casa de la Raquel a buscar roba per al monstre.

Li compren una entrada i disfressat de persona el deixen entrar al Canet Rock i li posen la polsera. El monstre està content ja no trenca coses i ha fet amics.

Escola Collaso i Gil

Pseudònim: Aula de colors

**Autoria: Ayan Yorul, Sazedul Saju, Karam Saghir, Nabil Lemaghi,
Nishat Tasnim i Muhamad Mujtaba Subhani**

Les coses que ens agraden

A l'Aula de colors som treballadors
i fem servir els ordinadors.

L'Ayan xocolata demana
quan espera la seva germana.

El Shazain és un ballarí
de dia i de nit.

El Saju és molt creatiu
i dibuixa tot l'estiu!

El Shahmir juga a futbol
i marca tots els gols.

Al Karam li agraden els videojocs
i arreglar robots.

El Nabil vol ser doctor
per curar-nos la febre i la tos.

El Mujtaba vol treballar entre fogons
i preparar macarrons.

La Nishat del bosc cuidarà
i els animals curarà.

CEE La Ginesta

Pseudònim: Jak Conway

Autoria: Neitan Alcántara, Ian Crespo, Carla Esteve, Adrián Ortega i Jana Troitiño

La vida a la guerra

Era l'estiu del 1936 i ningú s'esperava el que estava a punt de passar. La Martina estava jugant al parc quan els seus pares la van anar a buscar espantats per una notícia que van sentir a la ràdio. Els adults no paraven de parlar d'una possible guerra i es va començar a posar nerviosa. Va demanar a la seva mare si podria trucar a l'Ona, la seva amiga de Manresa. Pensava que el millor que podien fer era trobar-se amb l'Ona i la seva família a Sigüenza, el poble de Madrid on es van conèixer.

Quan l'Ona ho va sentir li va semblar molt bona idea i va anar corrents a explicar-ho als seus pares i als seus germans, el Dani i el David. La família hi va estar d'acord perquè creien que al poble no es notaria tant el conflicte i serien com unes vacances.

Van agafar un tren i dos autocars per poder arribar al més aviat possible. Els primers dies van estar jugant i passant-s'ho bé sense pensar en les lluites que hi havia per tot el país. Però unes setmanes més tard va caure una bomba a l'estació d'autobusos i es van espantar molt. Van estar dies sense tornar a sortir de casa perquè tenien por.

Els pares van haver d'anar a lluitar i les mares es van quedar a cuidar els nens. Cada vegada queien més bombes i van haver de convertir el soterrani de l'escola del poble en un refugi.

L'avi de la Martina, que era maquinista de tren jubilat, va parlar amb un amic que treballava a l'estació de tren de Madrid Chamartín per utilitzar d'amagat una antiga via de tren que arribava fins a Sigüenza i així fer arribar al poble el necessari per sobreviure a la guerra (menjar, medicaments, roba, cadires de rodes per a la gent gran o que no podien córrer fins al refugi...).

L'àvia Mari Carmen va ensenyar als nens jocs per estar entretinguts i no tenir por, a cultivar verdures per no passar gana i entendre que era important ajudar-se entre tots.

Els mesos passaven i el conflicte no acabava, fins que el dia 1 d'abril de 1939 Franco va declarar la fi de la guerra. Quan creien que tot havia acabat i podrien tornar a casa, Franco es va convertir en un dictador que no deixava a la gent parlar en català ni fer el que volgués. Així que van decidir quedar-se a viure a Sigüenza.

Actualment, la Martina, l'Ona i els seus germans ja són molt grans, fins i tot tenen nets i besnets. Han vist molts canvis: baralles, invents i internet, canvis de polítics, etc. Ara, els seus nets i besnets estan escoltant notícies sobre la guerra a Ucraïna. Volen que acabi aquest conflicte. I és que, encara que no és com el que van viure la Martina i l'Ona perquè està més lluny, no volen que nens com ells el pateixin o tinguin por.

Escola Gavina

Pseudònim: Reyalius200

Autoria: Ismael Bermúdez, Gabriel Triguero i Pau Ortega.

Poemari

Quan et vaig conèixer

Quan et vaig trobar
em feia por conèixer-te.
Quan em vas parlar
em feia por parlar-te.
I ara que et conec
em fa por perdre't.
I ara que te'n vas
no vull deixar de veure't.

Poesia del temps

La pluja li agrada a la Júlia,
cel gris d'un dia nuvolat,
tot està molt tapat.
El sol li agrada a la Marisol,
cel blau d'un dia il·luminat,
tot està destapat.
El vent li agrada al Vicent,
cel rogent d'un dia de fred,
tot està en moviment.
La neu li agrada a la Blancaneu,
cel blanc d'un dia gelat,
tot està congelat.
A mi m'agrada el temps,
la pluja, el sol, la neu i el vent.
Però si he d'escollir un dia,
escolliria un dia lluent de sol i vent.

Una rosa

Quan soc a la ciutat em sento estressat,
vaig al camp per relaxar-me
veient tota mena de flors
tant gira-sols com tulipes.
Però la que més m'agrada és una rosa
que és a dalt d'un turó.
Passo molt de temps en aquell turó
mirant-la i admirant la seva bellesa.

IEA Oriol Martorell

Pseudònim: Werlinson

Autoria: Berta Serrahima González

14,4 km

És fosc. La sorra dins les sabates mullades em produeix ansietat. La reprimeixo. Va, només he d'aguantar 14,4 km, és poc, passarà ràpidament. O no. No, no passarà ràpidament. Passarà igual de lentament que els interminables dies creuant el Sàhara, on vaig deixar enrere el pàl·lid cadàver del Hakim. Ara estic sola. He d'aguantar, per ell. Miro endavant i veig que els altres comencen a pujar a la pastera que ens portarà cap a Europa, si hi arribem vius. Hi pujo. Un calfred com un corrent elèctric em recorre tot el cos. No sé si són els nervis o el gèlid vent que corre. Crec que és el vent, els símptomes del nerviosisme es mostren en l'enorme nus que tinc a l'estómac, juntament amb les ganes de vomitar i el mareig. El senyor de la barba que se suposa que sap el camí talla l'única corda que amarrava la minúscula barca de fusta a la platja. Li dona un rem a un altre noi que sembla força fort comparat amb la resta, tot de figures escanyolides amb falta d'aliment. Sorprenentment, l'altre rem me'l dona a mi. Suposo que dec semblar àgil... O vol que el cansament em venci i no haver de carregar el meu pes tot el camí. O sigui que vol que em mori. Intentaré que no passi.

Comencem a remar. Sembla que no hi hagi gaires onades. Em tranquil·litzo una mica. La calma es va reduint a mesura que ens anem endinsant al mar, igual que la meva força. Noto els músculs més pesants que mai. No ho suportó més. He vomitat ja dos cops, un al mar i l'altre sobre les meves cuixes. Ningú s'ha queixat, crec que parlar gasta massa energia en moments com aquest. Veig una noia que deu tenir uns quinze anys que es treu una barreta d'aquelles energètiques de la butxaca. Just abans que se la pugui menjar,

el guia l'hi pren de les mans i se la menja ell. El mira amb ràbia, i just abans que obri la boca per queixar-se, es desmaia i cau a l'aigua. Li queden menys de 5 minuts de vida. Al cap d'una estona veiem el seu cos flotant a uns quants quilòmetres d'aquí. El noi que estava assegut al seu costat plora en silenci. Uns minuts després salta al mar, crec que prefereix morir amb ella que viure sol. Seria bonic escrit en un conte, però viure-ho resulta esgarriós. Si no tingués sentiments pensaria que així no he de remar tan fort, però m'estan a punt de saltar les llàgrimes. El guia em pren el rem de les mans i li dona al noi que tinc al costat. Es deu haver cansat de mi, i com que remava lentament, m'ha tret el rem. Molt millor. Tot i que ara no tinc res en què pensar, i els meus pensaments es desvien cap als perills i les possibles morts que m'esperen. Reso perquè no passi ni el menys dolorós que se m'acut. Veig que el de davant meu obre els ulls, com impressionat, i assenyala darrere meu. Em giro a veure què m'indica. Veig una onada enorme que està a punt de bolcar la barca. Cridaria si tingués veu, però el que surt de la meva boca sembla més un gemec. Noto l'aigua congelada mullant-me tot el cos, sense deixar-se ni un racó. No puc respirar. M'entra aigua al nas, a la boca, per les orelles i no sé per quin lloc més. Quan aconseguixo obrir els ulls, tot i la picor, veig que tinc la barca a uns 30 metres. Nedo, nedo, no arribo...! Segueixo nedant. Segueixo sense poder respirar. Segueixo sense poder veure. Segueixo sense poder cridar ajuda. Europa, hi he d'arribar... Em moro, em moro, em moro. No puc. Ara jo no cal reprimir l'ansietat. Deixo d'intentar-ho, és inútil. Noto que el meu cos cedeix, i vaig cap al fons. Tot transparent, tot blau, tot negre, tot fosc.

Escola Mireia

Pseudònim: Sakcha

Autoria: Ona Escaler

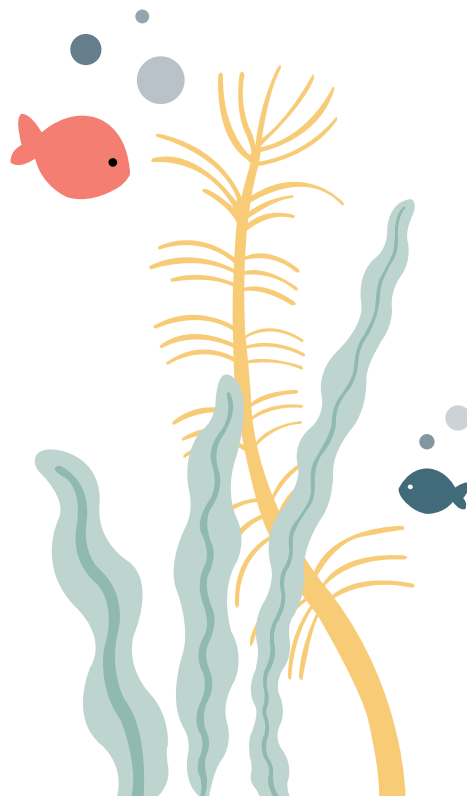
Somia

Cau la nit fosca i serena,
i els estels inicien el seu ball.
Guarda la nit la lluna plena
i la foscor t'atrapa com un embolcall.

Acarona bé els teus somnis
que ara et venen a cercar.
Els són fidels testimonis
del que ronda pel teu cap.

Que els somnis et portin ben lluny,
coneixen bé els camins que vols recórrer.
Que els somnis et vencin les pors,
saben com fer front als teus monstres.

Quan ja s'acosti l'albada
i t'acariciï la llum del matí,
recorda que tots aquests somnis
són bocins del que portes dins.

Institut Josep Serrat i Bonastre

Pseudònim: Delta

Autoria: Daniela Box

Sis

Després d'haver accedit a perdre el temps d'aquella manera tan estúpida (amb un test de numerologia), només per a satisfer la meua companya de pis, la Lídia, vaig quedar-me pensativa. No entenia gaire bé per què. A mi aquestes coses tan místiques m'interessaven entre poc i gens. Em semblaven una veritable ximpleria, però, per alguna raó, no podia deixar de rumiar en el número 6. Segons els resultats, aquest nombre em causava mala sort. Evidentment, em negava a creure-m'ho, però una veu dins meu em recordava la desgràcia més gran que havia patit en la meua vida, la pèrdua del meu pare, la qual justament coincidia amb el meu sisè aniversari.

Vaig passar-me tota la nit donant voltes al tema mentre em rebolcava pel llit i desitjava que arribés l'hora que sonés el despertador.

Finalment, després del que em va semblar una eternitat, va sonar amb aquell soroll tan irritant que, per primera vegada des de feia molt de temps, m'alegrava escoltar. Vaig aixecar-me d'un salt i vaig anar directa a la dutxa per desfer-me d'aquella suor que m'havia provocat l'angoixa. Un cop vaig aconseguir tancar l'aixeta, que deixava anar aigua calenta, quasi bullint (cosa que venia de gust en dies tan freds), vaig eixugar-me amb la tovallola, vaig vestir-me, vaig esmorzar, vaig rentar-me les dents, vaig cordar-me les sabates, vaig posar-me l'abric i vaig embolicar-me en aquella gran bufanda de llana.

Vaig sortir de casa més puntual del que és habitual perquè em venia de gust gaudir del paisatge mentre caminava pel parc. Amb el cotxe, la ruta era més avorrida. El carrer estava cobert de neu: les teulades, els vehicles, els contenidors, absolutament tot.

Mentre caminava pel sender blanc, deixant marcades les meves petjades, vaig veure una parella d'adolescents dibuixar, a la neu, un cor enmig de les que suposo que devien ser les inicials dels seus noms i una data: 6/5/2021. En aquell moment, en desxifrar l'escrit i veure el primer dígit, involuntàriament, se'm va començar a accelerar el batec. Vaig ignorar aquesta sensació i vaig seguir el meu camí.

Quan estava a punt d'arribar a l'oficina vaig notar una gota que queia sobre el meu cap. Vaig tocar-me'l ansiosament, esperant-me el pitjor i, efectivament, un ocellot acabava de cagar-se sobre la meua sedosa cabellera.

Mentre treia uns mocadors de la butxaca de l'abric, sense poder evitar-ho, em va passar per la ment que aquest desastre havia ocorregut per culpa d'aquella data dels adolescents a la neu, per culpa d'haver visualitzat aquella espantosa xifra que semblava un 9 al revés.

Vaig passar-me tot el matí dissenyant un anunci a la meua oficina i, per fi, després de 5 llargues hores, a les dues, vaig sortir-ne. Estava esgotada, suposo que es devia a la mala nit que havia patit. Per aquesta raó, vaig decidir tornar a casa en taxi.

En distingir una figura groga i negra i amb una llum verda (que anunciava disponibilitat), vaig fer senyals per fer-me veure. El cotxe va aturar-se i hi vaig pujar. Mentre em lligava el cinturó, li indicava a l'home quina ruta havia de seguir per fer-me arribar al meu destí. El trajecte se'm va fer curt. El vehicle va frenar i el conductor va dir-me el preu del viatge. Quan vaig sentir que pronunciava «6 €, si us plau» vaig quedar-me sense alè. Sense donar cap explicació, vaig deixar sobre aquelles mans grosses i arrugades 7 monedes d'1 € i vaig baixar disparada sense deixar que l'home em fes cap comentari d'agraïment.

Vaig entrar al portal de casa. Em sentia emparanoiada, no tenia clar si pujar per les escales o per l'ascensor. On era més fàcil tenir una desgràcia? Després d'haver escoltat aquell número sortint de la boca d'aquell home, tenia por, havia de reconèixer-ho. Em frustrava perquè mai he sigut supersticiosa, però aquesta vegada escapava del meu control.

Si hagués estat per mi, hauria dinat i m'hauria tancat tota la tarda a l'habitació, l'únic lloc on em sentia tranquil·la i segura. Però, desgraciadament, havia de sortir a treure el gos.

A cada carreró per on rondava, sentia o veia el maleït número. Al forn de pa, escoltava la fornera cobrant 2,60; al parc de gossos, una dona cridava al seu pastor alemany dient «Sissy!!» i xiulant; en una cantonada, un home reposava a terra, agenollat, demanant diners amb un cartell en el qual hi tenia escrit: «Sisplau, ajudeu-nos a mi i a la meva família». Vaig començar a marejar-me, era massa per a mi...

Quan em vaig despertar, em trobava a casa, estirada al meu llit amb un drap moll sobre el front i amb la Lídia al costat, a qui se li va dibuixar un somriure en veure'm obrir els ulls. Impacient, va demanar-me que li expliqués tot el que havia succeït, però abans ella va aclarir-me com havia arribat fins allà.

Quan vaig explicar-li el que havia passat, es va fer un fart de riure, se sentia sorpresa pel fet que jo, la persona menys supersticiosa que coneixia, m'hagués emparanoïat amb el resultat d'un test. En escoltar-ho dit d'aquesta manera, vaig adonar-me que realment era la ximpleria més gran del món. Vaig reflexionar sobre el tema gran part de la nit, i vaig arribar a la conclusió que em demostraria a mi mateixa, i també als altres, que no tenia cap mena de por al número 6 i que tenia clar que era completament impossible que la mala sort hi tingués cap relació. Així doncs, vaig decidir posar-me l'alarma a les 6 del matí i me'n vaig anar a dormir. L'endemà vaig llevar-me amb calma i vaig fer la mateixa rutina que el dia anterior, però aquesta vegada amb més parsimònia. Realment, no tenia cap mena de pressa.

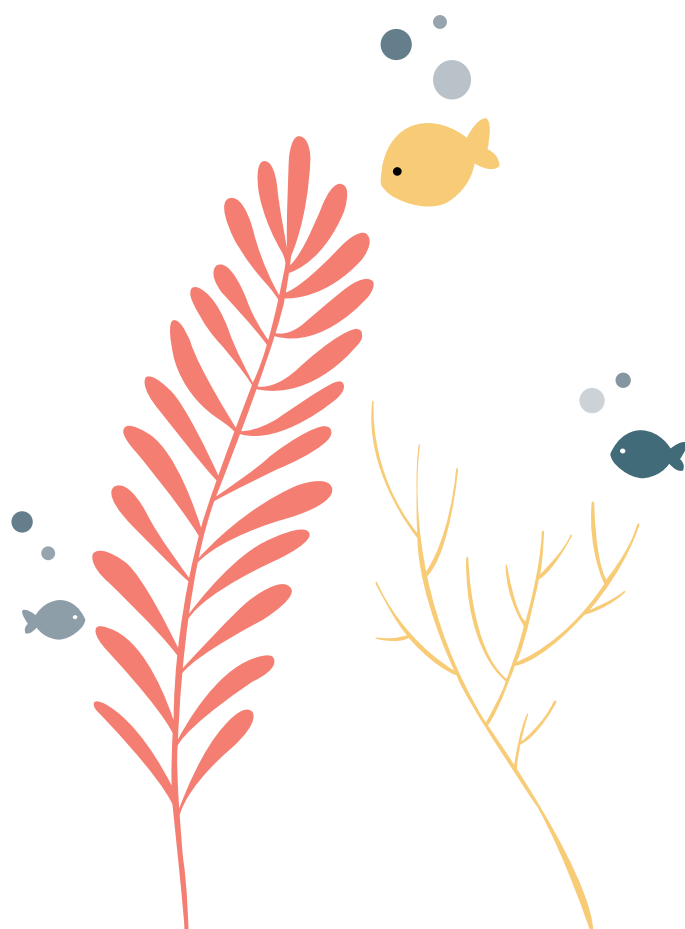
Un cop enllestida, vaig col·locar-me 6 anells daurats als dits, vaig acomiadar-me de la Lídia fent-li 3 petons a cada galta i del meu gos amb 6 carícies. Vaig pujar fins al sisè pis per baixar des d'allà amb l'ascensor i vaig sortir al carrer.

A la cantonada vaig començar a notar un mal de cap inexplicable, era veritablement insuportable. Vaig girar cua i vaig tornar cap a casa. No tenia claus, així que vaig picar el timbre, però no ho vaig fer un sol cop, vaig necessitar fer-ho 6 vegades. La Lídia va obrir-me estranyada i atordida, ja que el soroll del timbre era molt penetrant. Vaig dirigir-me a la cuina per buscar els ibuprofens i un cop a les meves mans vaig tancar-me a l'habitació

i vaig trucar al meu cap de la feina sense poder resistir-me a penjar-lo 5 vegades, amb el pretext que em fallava la cobertura. Finalment, a la sisena trucada vaig avisar-lo que hi aniria quan em refés.

Per recuperar-me aviat, només penjar el telèfon, vaig prendre'm una pastilla i vaig tancar els ulls per a reposar i desfer-me d'aquell mal de cap. Hi havia un pensament que no em deixava descansar, un impuls recorria pel meu cos: «I si en lloc de prendre'm 1 pastilla me'n prenc 5 més? De fet, es tracta de demostrar-me que el 6 no té el poder d'acovardir-me». Finalment, no vaig poder oposar-m'hi. Les meves mans tremoloses van treure 5 píndoles del paquet i, a poc a poc, vaig empassar-me-les 1 per 1, fins a arribar a l'ansiosament esperada, sisena.

Les meves últimes percepcions van ser 6 llàgrimes caient-me per les galtes.

Escola Salesiana Sant Joan Bosco

Pseudònim: Coco

Autoria: Núria Elizondo

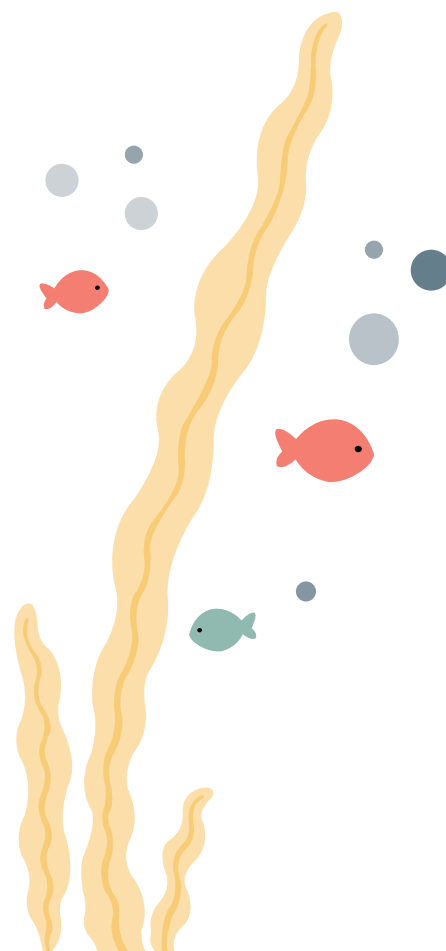
El toc del quatre

Jo tinc un toc
que he de combatre.
Ni molt ni poc,
tot sempre és quatre.

Tant estrofes com versos,
o si comptem paraules.
En aquest poema immersos,
caldrà seguir les pautes.

Si som poc exigents,
els múltiples serveixen.
No cal fer més invents,
les nostres opcions creixen.

Sé que és complicat,
tampoc ho puc rebatre.
Un cop està explicat,
mireu si suma quatre.

Els records de la Lucia

[https://www.youtube.com/watch?v=bf1mmhsl-Vo.](https://www.youtube.com/watch?v=bf1mmhsl-Vo)

**Consorci d'Educació
de Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona